

MENIGHETSBLADET

FOR SØNDRE LAND

NR. 3 ÅRG. 86
HØSTEN 2025

IKKE PERSONLIG

I sommer stjal jeg manuset til en av Øystein Wangs siste prekenersom prest i Søndre Land. Der sa han at vi kanskje bør slutte å bruke begrepet «personlig kristen». Jeg måtte nesten se det skrevet på papir, for å være sikker på at jeg hadde hørt riktig. Der sto det svart på hvitt.

Det er mye rart som blir sagt og gjort i Guds navn. Vi er derfor mange som finner det nødvendig å avgrense oss, enten det er fra pietistisk mørkemannskristendom eller kjekk superkristelighet, og vi sier derfor gjerne:

- Joda, jeg tror på Gud, er døpt og konfirmert og synes det er godt å tilhøre kirken - men jeg er ikke personlig kristen, altså.

Det er da Øystein prest kommer og sier at det er nok. Det holder. Da kan du kalle deg kristen. For som han har skrevet i prekenmanuset: Kristen tro handler om forholdet vårt til andre mennesker og til Gud. Den er relasjonell.

Vi både tror og handler i fellesskap - og står alltid i et forhold til vår omverden. Sammen kan vi legge våre liv i Guds trygge hender, og være til for hverandre. Det er det kirken er til for, og som vi kan være en del av. Et mangfoldig og verdensvidt fellesskap som hele tiden er i bevegelse, og som lever under Guds nåde. «He's got the whole world in his hand».

Det er fellesskapet og kjærligheten som er det mest sentrale i kristendommen, sier den ortodokse fader Johannes i et sommerintervju med avisa Vårt Land:

«Du kan ikke være kristen på egen hånd. Kristendommen er et fellesskap som tar del i Guds fellesskap. Det kan ikke forstås. Det må erfares.» (Johannes Hvaal Solberg, Vårt Land 17.juli 2025)

Steinar Barstad

Kirkekontoret:
Rådhuset 2860 Hov, 1. etg (v/ NAV)
Tlf: 902 77 164
Kontortid: Man.–tors. kl. 10–14.

Ansatte:
Menighetssekretær:
Belinda Jørandli Rudsengen
E-post: post.sondre-land@kirken.no

Sokneprest Vivian Fleischer Nyborg.
Tlf: 958 16 279. E-post: vn358@kirken.no.

Kirkeverge Hilde Myklebust Lunde
970 27 978 E-post: hl548@kirken.no

Kantor Svetlana Starcheusova,
Tlf: 47848689 E- post: svetstar@hotmail.com.

Kirkemusiker : Mattis Nikolai Myrland
Tlf: 99 58 72 99 E-post: MM847@kirken.no

Trosopplærer Bjørn Robert Grimsrud
tlf: 472 58 542. bg628@kirken.no

Kirketjenere i Fluberg, Landåsbygda, Skute, Enger og Hov:
Øistein Sveum, tlf: 920 28 711.
Kenneth Bekkelien tlf: 909 98 147.
Treffer hverdager kl 09-14.

Fluberg menighetsråd:
Elsa Karin Brenden, leder.

Skute menighetsråd:
Merethe Gulbrandsen Struksnes, leder.

Søndre Land menighetsråd:
Bente Skårberg, leder

Søndre Land kirkelige fellesråd
Elsa Karin Brenden, leder. Tlf: 924 60 917

Menighetsbladet
E-post: slmenighetsbladet@gmail.com
Mobil: 91605829

Redaksjon:
Steinar Barstad (Redaktør)

Medarbeidere:
Gunn-Merete B Rustøe (Lay out)
Bjørn A Johansen og
Bjørn Langseth (distribusjon)
Elsa Karin Brenden
Mikal Myrland
Runa Bjone
Aud Sigrid Holst
Øyvind Sporild
Guro N. Blikset
Bjørnhild S Evensen
Per Pedersen
Jens Mørch

Forsidebilde:
Foto: Guro N Blikset
Stoff til neste nummer må være levert innen
1. november 2025.

Les bladet digitalt på
kirken.no/sondreland
Menighetsbladet er miljøvennlig trykket hos
Merkur Trykkeri, Oslo.

Leder

ALDER - IKKE BARE ET TALL

Fortsatt skinner sola på en gammel mann, slik den gjør på Guro Bliksets bilde av ei enda eldre furu på forsiden av dette Menighetsbladet.

I høstnummeret vårt har vi intervjuet lederen i kommunens eldreråd, Odd Kåre Olsby i forbindelse med Eldredagen 1.oktober. Han framhever at vi fortsatt henger med og er en ressurs for samfunnet. Det er de også på Trevatn, Odnos og Vestsida, der treningsiveren er stor både utendørs og innendørs. Og så har vi med ei fin historie om Mikal bestefar på fisketur med barnebarnet Tønnes Othelius.

Da jeg rundet 70 for et par-tre år siden fikk jeg flere ganger denne hilsenen: «Husk at alder bare er et tall.» Jeg fikk også et fargerikt kort hvor det sto «Alder er kun et tall – du henger fremdeles med på notene». Det var sikkert godt ment – til trøst og oppmuntring. Men det er jo ikke sant. Det er tull og tøys. Det er nå det er alvor. Vi blir jo gamle.

Likevel ser det ut som noen tar dette budskapet om at «alder bare er et tall» på ramme alvor, og tror de kan holde på som om ingenting har hendt. De reiser mer - verden rundt, drikker mer (det er ikke de unge, men vi velvoksne som står for veksten i alkoholforbruket), og mange tror til og med de tåler å skifte ut ektefellen med en yngre utgave.

Legemiddelindustrien og helsekostprodusenter utvikler stadig nye medikamenter og produkter som skal forsinke aldringsprosessene, styrke immunforsvaret, utsette aldersrelaterte sykdommer og forlenge livet. Og reklamen for produktene illustreres med bilder av aktive og gøyale unge gamle.

Det er kanskje noe av dette som virker. Men det er samtidig uttrykk for at vi fortrenger sannheten. Sakte, men sikkert eldes vi. Statistikken for levealder tyder på at mange bør for-

berede seg på å bli skikkelig eldgamle. Fortrenningsmekanismene er sterke. Til og med i språket har vi begynt å si de eldre (helst om de andre) og selv kalle oss for seniorer. Kan vi ikke like godt si at vi begynner å bli gamle.

Kan vi ikke forsone oss med det, og akseptere alderdommen slik den er. Det er dette vi må arbeide med om vi skal få det godt og leve lenge i landet. Det er en kontinuerlig frigjøringsprosess der vi hele tiden må bearbeide tap, sørge over funksjoner som svekkes og relasjoner som forsvinner - og akseptere livets gang uten å bli bitre. Forsone oss med det.

Først da kan vi fortsette. På ulike måter kan vi ta på oss ansvar, bruke våre erfaringer og vår visdom i sammenhenger vi tror vi har noe å gi. Være til nytte og bygge nye broer mellom generasjonene. Slik gir livet fortsatt mening.

I Norge gir velferdssamfunnet oss en frihet vi ikke har hatt så lenge vi var i arbeid og solgte arbeidskraften vår til andre. Nå kan vi bruke tid og krefter på det som oppleves som viktigst og mest meningsfullt for hver enkelt av oss, og likevel ha til livets opphold. Det er en frihet bare gode pensjonsordninger kan gi. Den friheten er jamen mye verdt.

For min del ser jeg det som en bonus at jeg har passert 72 år. Far min ble bare 60 etter et strevsomt liv med lastebil langs landeveien. Men nå er jeg der. Klar til å fortsette ei stund til.

Fortsatt skinner kveldssola på en gammel mann.

«Med alderdom kommer visdom, et langt liv gir innsikt.»

Jobs bok kap 12, vers 12

Jon Lotterud med band og Søndre Land kirkekor
inviterer til konserten

Viser med mening

Søndag 9. november 2025, kl. 18.00 i
Hov kirke

Musikalsk ledelse, piano og sang:
Jon Lotterud
Bass: Helge Harstad
Saksofon og trekkspill: Fredrik Øye Jensen

Gjestesolist: Ann Kristin Aanerud
Søndre Land kirkekor med solister

Billetter kr 300

Billettsalg ved inngangen
Forhåndssalg fra 1. oktober på Randsfjord Handel
og fra kormedlemmene

Der det synges er det godt å være

I Søndre Land kirkekor kan vi stå inne for denne overskriften, og vi ønsker gjerne at flere skal få kjenne på det samme som oss. I kirkekoret har vi et repertoar som spenner fra det tradisjonelt kirkemusikalske til viser og populærmusikk. Hos oss er sanggleden i fokus.

Sammen med vår nye musikalske leder, Jon Lotterud, øver vi i høst blant annet inn et program med overskriften Viser med mening. Dette er kjente sanger som gjerne kombinerer humor med dypere budskap. Programmet skal framføres under en konsert 9. november. Ellers vil koret bidra i tradisjonelle gudstjenester og kirkelige arrangementer.

Hvis du er nysgjerrig på om kirkekoret kan være noe for deg, er du hjertelig velkommen til å avlegge et besøk på en av våre korøvelser.

Vi øver på onsdager fra kl. 19.00 i allrom Trevatna på Hovlitunet.

TRO OG LIV – KIRKE OG SAMFUNN

Menighetsbladet har en spalte der vi inviterer til å skrive egne betraktninger om kirke og samfunn, tro og liv. Denne gangen har vi utfordret Jens A Mørch, som mange har møtt som lege i Søndre Land i snart 40 år

EN GUDFARS BEKJENNELSER

«Vil du at barnet skal døpes til Faderens og
Sønnens og Den hellige ånds navn og oppdras til et liv i den
kristne forsakelse og tro?»

Slik lyder det i det mest krevende øyeblikket i hele Dåpsliturgien. I det mest tillitstunge og ærefulle og stolteste oppdrag vi kan få - å bære barnet fram til døpefonten, og der framsi navnet - liksom for første gang for offentligheten, for menigheten - og Gud.

Men så var det løftet, da. For selv om jeg vil unne mitt barnebarn alt det beste livet, så stoppet det altså der. Kan jeg med min egen troverdighet og integritet i behold, påta meg løftets forpliktelser? Det passer litt dårlig med «ljugekors» i en sådan stund. Bedre da å la det være. Ved to anledninger har jeg derfor takket nei. Til andres forundring og skuffelse. Og egen sorg.

Når så tredje mulighet bød seg, til vårt hittil yngste barnebarn, valgte jeg først å dra ut på en reise - for å forsøke finne fram, der jeg før hadde gått meg bort, og fast. Jeg har reist mye og lenge - gjennom tro og tvil. Etter hvert har jeg funnet en, for meg, tilfredsstillende livsanskuelse - en bro bygget mellom ulike landskaper, slik at det beste fra begge kan reise fritt imellom.

Da jeg tok fatt på reisen, var det langs kjente stier. Der fant jeg igjen varder jeg hadde bygget med erindring. Jeg stoppet opp ved hver av disse, og lyttet.

- Jeg har sittet ved et dødsleie sammen med en buddhistisk familie, og mitt reisefølge i en fjell-landsby innerst i Himalaya.

- Jeg har stått ved den hellige elv Bagmati i Katmandu, og sett hinduer ta avskjed med sine kjære, i røyk, tårer og verdighet.

- Jeg har stått sammen med familiens eldste menn, i en muslimsk barnebegravelse på Gjøvik.

- Jeg har stått ved en grav, sammen med familie og venner som med undring og fortvilelse tok avskjed med et ungt menneske som fant livet for tungt å leve ...

Når jeg nå også lyttet med hjertet, hørtes svake, men tydelige undertoner - som «grashoppe-spelet i eng», slik Aslaug Lygre skriver i sangen «Du skal ikkje sove burt sumarnatta». Det var undertoner som også maktet å lette litt på meningsløshetens tåketeippe. De lød: Tro, håp og kjærlighet.

Vatnås kirke - en 365 år gammel liten, rikt dekorert kirke i Sigdal er en fellesnevner i mange av mitt livs sorger og gleder. Det er «min kirke». Der rommes generasjoners tvil og tro, glede og gremmelse, håp og kjærlighet. Jeg søkte til de mørke benkerader - der kun dagslys gjennom skrukkete blyglass slipper til. Der begynte brikkene å falle på plass.

Ordet Tro - som på latin Fides, på engelsk Faith, oversettes like gjerne med Tillit. Tillit til at oppriktigheten jeg legger i løftet ved døpefonten er godt nok. Tillit til at det å dele med barnet det jeg tror på, også innfrir intensjonen med løftet. Og være tillitten verdig fra de som har bedt meg bære barnet til Dåpen.

Den kristne forsakelse er en mere krevende øvelse. Men om jeg kan hjelpe barnet til å se seg selv og egne behov i en større sammenheng, og bli i stand til å velge å ivareta andres behov, framfor egne, så får det holde.

Det er lett å gå seg bort i livet. Jeg gav derfor barnebarnet et gammelt kompass i dåpsgave. Det lå et løfte i det også. Å lære bort kunsten å navigere - i kjent og ukjent farvann - med Tro, Håp og Kjærlighet som ledestjerner. Og få være en slik selv. «En farfar i livet», slik Odd Nordstoga synger.

Da jeg gikk ut av kirkerommet, var jeg framme. Jeg var klar til å holde mitt yngste barnebarn over den gamle døpefonten i det trygge og gode bestefarsgrep som allerede føltes som en oppfyllelse av løftet presten skulle utfordre meg på - og svare: «Ja».

Jens Andreas Mørch

ELDRE ER EN RESSURS – OG IKKE ET PROBLEM

-Hvordan ville bygde-Norge sett ut om det ikke var for eldre som går inn og tar ansvar og deltar aktivt i samfunnet - eller stiller opp når barn og barnebarn trenger det. Det er ikke ensbetydende med stort hjelpebehov om vi har passert 75 år. Aktive eldre er en av samfunnets viktigste ressurser, sier Odd Kåre Olsby.

Odd Kåre Olsby

Leder i Søndre Land Eldreråd

Oppvokst på Reinsvoll

79 år

2 barn og 3 barnebarn

Rådmann i Søndre Land 1977-2008

Som leder i Søndre Land Eldreråd synes han vi skal rope hurra for oss gamle, i møte med ei framtid der andelen eldre vokser, ikke minst i kommuner som vår:
-Vi er godt vant med å ta ansvar og veit hvordan vi skal klare oss. Det er god beredskap i eldre folks erfaring. Jeg husker fylkesmann Torstein Treholt sa at vi må sørge for å ha en sekk med salt på lager om strømmen ble borte. Vi veit hvordan vi kan bruke det til å redde matforsyningen når fryseren streiker.

Å bli gammel

Alderdommen har mange overganger hvor livet forandrer seg. En av de første er vel det å forlate arbeidslivet og gå av med pensjon.

- Det er fordeler og ulemper ved det meste, men det var fint å bli pensjonist. For meg betød det å legge fra meg en tung ryggsekk med betydelig ansvar. Og det var et ansvar jeg egentlig gikk med hele døgnet. Jeg måtte være i beredskap og klar for å håndtere uforutsette hendelser.

Odd Kåre Olsby kom til Søndre Land som kontorsjef/rådmann fra Vestre Toten kommune, der han etter kommunal- og sosialhøgskolen hadde vært både formannskapssekretær og kommunekasserer. I Søndre Land ble han kommunens rådmann i mer enn 30 år, og har vel satt flere spor etter seg hos oss enn de fleste i dag kjenner til. På veggen i stua henger både Kongens fortjeneste medalje i sølv og Kommunenes Sentralforbunds medalje for fortjenestefull samfunnsgagnlig virksomhet, og vitner om hans innsats.

-Men grunnen til at jeg havnet her, var vel at jeg traff ei likandes jente fra Søndre Land i 1964. Anne og jeg giftet oss noen år seinere og hadde gullbryllup i 2021. Anne arvet dette husmannsbruket og her bygde vi hus som vi flyttet inn i 1980. I dette huset bor jeg fortsatt, som du ser.

Ja, bolig er også et tema for alderdommen. Du hører ikke til dem som «i tide» har sikret seg en sentralt plassert leilighet med balkong og heis ned til parkeringskjelleren?

-Nei, nå bor jeg faktisk i kjellerleiligheten. Det la seg slik til rette at dattera mi Anne Eli, Hans Petter og Kasper kunne tenke seg å flytte inn og overta huset oppe. Så nå bor vi altså i en slags generasjonsbolig, slik vi gjorde da min mor bodde her i 23 år. Det har vært en vellykket overgang og vi har det godt sammen. Spesielt fint har det vært å få være bestefar og følge med Kasper på 16 år.

Det å bli gammel kan også by på plutselige endringer. Den vanskeligste overgangen var kanskje da Anne døde?

-Ja, det skjedde så brått 2.juledag 2022. Den opplevelsen, fra å ha et trygt og godt fellesskap, til å stå alene – i løpet av en time - vil jeg alltid bære med meg. Jeg savner Anne fælt, ikke minst når jeg er i trivelig selskap. Da tenker jeg alltid at dette skulle Anne ha opplevd. Bildet hennes står der sammen med engelen hun fikk da vi hadde sølvbryllup.

- Samtidig har jeg jo hatt godt av å måtte lære meg mange praktiske og hverdagslige oppgaver som jeg mer eller mindre var «fritatt fra» før. Det var Anne som holdt orden i hjemmet vårt. Jeg har blant annet lært meg å vaske klær og operere vaskemaskin og tørketrommel. Men strykejernet forblir kaldt, sier Odd Kåre med glimt i øyet.

Du har selv pådratt deg helseplager?

Ja, jeg har gått med en alvorlig kreftdiagnose i flere år. Det begrenser livskvaliteten. Det gjør det... Så det er mye en må igjennom. Av og til må jeg minne meg på hva ordfører Bjørn Hansen sa da vi sto overfor noen større utfordringer: «Nå lyt vi bigge øss opp og gå inn i oppgaven».

Eldrerådet

-Jeg har i alle årene etter jeg sluttet i kommunen sagt at jeg ikke ville involvere meg i styre og stell. En kan lett møte seg sjøl i døra. Derfor har jeg prøvd å holde meg unna. Etter at jeg ble alene fikk jeg likevel forespørsel om å sitte i elderrådet, og tenkte vel kanskje at karantenetida var over. Jeg følger jo med og er fortsatt engasjert.

Hva er eldrerådet mest opptatt av?

Det er levevilkåra for eldre opp mot sentral politikk, ikke minst når det kommer til pensjoner, der størrelsen på minstepensjon kanskje er det mest brennbare spørsmålet. Lokalt er vi også opptatt av hvordan de kommunale avgiftene slår ut for eldre, og peker på at avgiftene ofte stiger raskere enn pensjonsinntektene.

Ellers har vi involvert oss i kommunal boligpolitikk og boligprosjektene både på Gamle Hovli og Grettejordet. Det er rart å få seg forelagt planer på Grettejordet og samtidig se at det blir satt poteter der enda et år. Du kan skrive at det er en viss utålmodighet på at ting skal gå fra plan til handling.

Den siste saken vi hadde i vår, var forresten en sterk uttalelse om Postutvalgets forslag om nærmest å legge ned dagens postombæring. Det var vi sterkt imot. Den uttalelsen ble lagt merke, og vi fikk svar på den i brev fra regjeringen.

Eldredagen

Hvert år markerer eldrerådet i Søndre Land eldredagen 1.oktober. Slik blir det også i år, med et større arrangement på Hovlitunet, der blant annet «Besteforeldrerollen» er tema. Kvelden før samarbeider Pensjonistforbundet og Demensforeningen i Søndre Land om et møte der temaet er kommunikasjon med mennesker som har demens.

Tekst og foto: Steinar Barstad

ELDREDAGEN 2025

Søndre Land Eldreråd har gleden av å invitere alle kommunens pensjonister til Eldredagen 2025:

**Onsdag 1.oktober kl.11-14
i kafeteriaen på Hovlitunet**

Program:

- Odd Kåre Olsby, leder i eldrerådet ønsker velkommen
- Hilsen fra Ordfører
- Steinar Barstad fra Pensjonistforbundet holder innlegg om å være besteforeldre
- Allsang og underholdning ved Overhaldens
- Odd Hølen kåserer

Servering av rømmegrøt og spekemat, kaffe og kringle

**Fri entré og bevertning!
ALLE HJERTELIG VELKOMMEN!**

Påmelding til Søndre Land bibliotek og servicetorg på rådhuset **46 95 11 48** kl. 10.00-16.00 innen 29.09.2025. Det gjøres oppmerksom på at det er begrenset antall deltagere, så vær tidlig ute med påmelding.

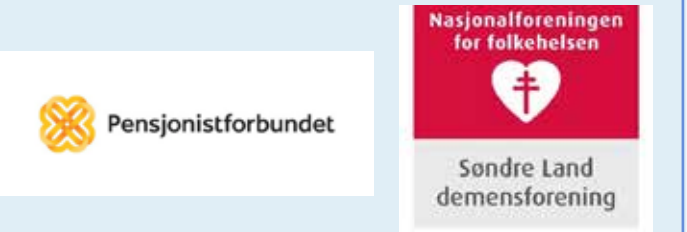
KVELDEN FØR ELDREDAGEN

Dagen før eldredagen blir det fagkveld med foredrag av Demensrådgiver Liv Karin Kval, som gir råd om kommunikasjon med mennesker som har demens og kognitiv svikt.

**Tid: Tirsdag 30.september kl 18.00
Sted: Møterom Trevatn på Hovlitunet**

Helsekoret leder sangen og det blir kaffepause med prat og god kveldsmat.

Søndre Land Demensforening og Pensjonistforbundet i Søndre Land arrangerer.

TREVANNTRIMMEN

«Trevanntrimmen» er et stort folkehelseprosjekt som ble startet opp på Trevatn i 2003. Den gang ble det etablert 10 trimposter rundt om på Trevatn og i skogsterrenget rundt. På postene ble det satt opp en kasse med ei bok en kunne registrere seg i. Tilbudet ble raskt populært, og da høsten kom og bøkene ble samlet inn, hadde 240 personer registrert seg.

Vinteren etter ble det satt opp 6 kasser langs skiløypene på Trevatn og utpå Åsen, og dette var også populært. En kar hadde 42 registreringer på Granumsetra mellom 9. februar og 2. påskedag det året, så da var det ikke mange dagene han ikke hadde tatt turen.

«Trevanntrimmen» er et tiltak i regi av Trevann idrettslag, og leder av trim-og skigruppa, Per Kristian Skjerven, var primus motor for igangsetting og gjennomføring av opplegget, og ikke minst med opptelling av alle registreringene i bøkene.

Etter hvert ble antall poster utvidet, og etter noen år ble alle postene helårsposter. Per i dag har «Trevanntrimmen» hele 27 forskjellige poster som det går an å besøke. Vi har også blitt digitale, så nå kan vi registrere oss med en app. Fortsatt kan en og bli registrert ved å skrive seg i boka.

Mange av postene har vært med hele tiden, men noen nye kommer stadig til. Vi forsøker å legge opp til rundturer der flere poster inngår. Det er blitt merket mange fine turstier med utsikt både mot Trevatna, Skjellbreia og Einafjorden.

Gjennom årene har det også blitt arrangert mange felles turer til postene, både på dagtid og som måneskinnturer i vinterkvelden.

Det vanker symbolske premier til de som har besøkt alle postene i løpet av året, og også til de som har flest registreringer på hver enkelt post. Hver registrering gir ett poeng. Med 10 poeng blir du med i trekningen av gavepremier.

Den største premien går til den som har flest registreringer totalt i løpet av året. Den kåres til «Årets trimmer», får en liten statuett av en vandringsmann eller vandringskvinne og et napp i en vandrepremie. Blir du «Årets trimmer» 3 ganger får du vandrepremien til odel og eie.

I 2024 var det over 15.000 registreringer på postene, og det er ganske imponerende! Noen er ivrigere og sprekere enn andre, og den som leder så langt i år har hele 1500 registreringer, så det skal det bli svært vanskelig å slå! For enkelte andre og mindre spreke kan det være den daglige turen til «nærposten» som er med på å holde helsa og livskvaliteten oppe. Uansett aktivitetsnivå er det mye glede i å komme seg ut på tur. Når vi har et mål å gå til, kan det være lettere komme seg ut.

På fredagsturen denne uka møtte jeg på Kjetil Fredrikstad, som har vært en ivrig deltaker i alle år. Han har alltid vært glad i å være i aktivitet, og har også blitt «Årets trimmer» minst en gang. Etter en sykdomsperiode nå siste året, har han nå brukt «Trevanntrimmen» som et ledd i opptrening. Han startet med å ta den letteste turen så ofte formen tillot, og har så økt på etter hvert. Kjetil sier at han ville trent uansett Trevanntrim eller ikke, men at det særlig på dager med dårlig form gjør det litt lettere å komme seg ut når han blir belønnet med poeng i samlinga si.

Noen ganger kan det nok være at enkelte har opplevd å bli litt for «hektet» av å måtte samle poeng. Ei som lå i skarp strid om å bli postvinner, måtte gå turen uansett om hun ikke kom hjem før klokka var halv tolv på kvelden. En mellomfornøyd ektemann måtte bli med, fordi det var mørkt og hun var mørkeredd. Jeg tror begge var litt lettet da året var omme og postvinneren var kåret. Hun mente selv at det var litt galskap å bli så fokusert på å vinne, men at det for så vidt var en positiv galskap da, med mye trim og fine turer. Uansett er det viktigste at «Trevanntrimmen» bidrar til at flere får motivasjon til å komme seg ut og gå, og at folk koser seg på turen, enten turen er kort eller lang. GOD TUR!

Tekst og foto: Bjørnhild S Evensen

«STERK OG STØDIG» PÅ ODNES OG VESTSIDA

Dette treningsopplegget er i gang flere steder i Søndre Land kommune. På Odnes starta det høsten 2021 etter at fagkoordinator i Nettverk for god helse og livsmestring Roger Vestrum fikk det i gang. Hver torsdag kl. 15.00 møtes pensjonister fra Fluberg og Odnes til felles trening i gymnastikksalen på Odnes skole. Det kommer også noen interesserte personer fra Dokka hver gang. I samtale med treningsleder Thorleif Nereng forteller han meg hvordan opplegget er organisert.

Treninga foregår på 9 forskjellige poster i salen. Aktivitetene på postene er disse:

1. Balansetrening på golvet
2. Push-ups utført stående mot ribbevegg
3. Knebøying ved ribbeveggen
4. Liggende på matte med kroppsvridning i forskjellige retninger, særlig opp og ned
5. Trening på å komme seg opp fra matta
6. Step-test ved å gå opp og ned på kasse/benk
7. Tøying av beina
8. Ta fatt i ringer festet i taket og senke seg ned og utover i variert stilling
9. Tung gange på tjukkas i 1 min, pause i 30 sek, så videre til neste post

De forskjellige øvelsene gjøres ved at pensjonistene over 3 runder vandrer fra post til post. Vanligvis møter det opp 9-10 personer hver gang, men antallet kan også være opp mot 15 på det meste. Når frammøtet er over 9, trener 2-3 personer på hver post.

Mikal Myrland

Vestsida

Trimtilbud for alle, men primært for eldre i gymsalen ved Vestsida flerbrukshus har vært drevet i et år. Det ble dratt i gang av Roger Vestrum fra Søndre Land kommune, og han var tilstede flere uker med en sirkeltrening på 10 poster. Etter hvert har tilbudet vært selvdrevet og opp til 14 personer møter fram på torsdager kl.11.00. Et sosialt og viktig treffsted som ofte ender opp hos Anna på Vestsida kaffe og kaker.

Aud Sigrid Holst

Bergegarda Mannskors 100-årsmarkering

Koret markerer sitt jubileum ved å invitere bygdefolket til en sangkonsert i Hov kirke lørdag 22.november kl. 17.00. Hjertelig velkommen til en god sangopplevelse!

Dette treningstilbudet for pensjonistene her på Odnes skole har vist seg å være svært populært, avslutter Thorleif, som også leder for Pensjonistforbundet i Søndre Land.

Mental Helse Søndre Land markerer
Verdensdagen for Psykisk helse
Mandag 06.10.2025 kl 18:30
Leikny-salen ved Frivilligsentralen, Hov

Alene sterk ... Sammen sterkere

Årets Tema:
Vi trenger å styrke vår psykiske beredskap

Mental Helse har også i år samlet mennesker med erfaring - i fag og følelser, til et panel som vil dele kunnskap, og erfaring, råd og refleksjoner.
Vi håper også på innspill fra salen.
Meteleder : Jens A. Mørch

Musikalsk tonefølge:
Halvor Einarsrud Knutsen
og
Tommy Michaelsen.

Bevertning Fri Entré

Et samarbeidsarrangement mellom Mental Helse Søndre Land, Søndre Land, Frivilligsentral og Søndre Land kommuner

PÅ FISKETUR MED MORFAR

Tønnes Othelius med storfangsten. En lyr på hele 5 kg.

Skipperen satte kursen ut mot fjordgapet til en kjent fiskeplass. Der fikk fleire av oss prøve dørger, og alle som prøvde seg, fikk opp fisk. Særlig var det trivelig og morsomt å sjå Tønnes Othelius i aksjon då han dro inn en stor lyr på ca 5 kg. Hans tilfredshet sto å lese av ansiktsuttrykket hans! Han fiska opp fleire store, fine fisker, blant andre sei og torsk. Det blei også en lyr til på samme størrelse som den første. Etter 1,5 time på ”sjyen” hadde vi en balje full av stor, fin fisk. Det låg an til mange gode fiskemiddager!

På turen innover fjorden starta jeg med sløyinga av fiskene vi hadde fått. Vante fiskere ønsker å kvitte seg med fiskens innmat mens de er på havet. Då er det greit at sløyinga foregår før båten er inne i stoa. Etter hvert som jeg kasta fiskeinnmaten over bord, opplevde vi ”et kulturelt sjokk” når måsene kjemper om å tilrive seg deler av innmaten. Dersom en for- deler den på begge sider av båten, oppleves en matjakt frå side til side av måseflokkene, som då henger tett over hodene til oss fiskere. Den flytter seg med skråll og skrik etter kor maten treffer havflata. De dristigste måsene kan rett og slett komme så nært at de tar maten på båtripa. Det er interessant å sjå korsa måsene (som enkelte mennesker her på kloden) må kjempe for sin eksistens.

Vel heime i min søster Ragnhilds kjøkken blei fiskefangsten omgjort til fiskekaker og fiskemiddager. Av lyrene laga Ingrunn med assistanse frå søster Ragnhild nydelige fiskekaker. De blei heilt kvite fordi fiskekjøttet av lyren er heilt kvitt. Familien Myrland/Brekne anskaffa seg en fryseboks til bruk i bilen, og den blei fylt opp med mange gode fiskemiddager.

Tekst og foto: Mikal Myrland

Når det gjelder sjøfiske fikk jeg min opplæring av min farfar både om fiskeplasser i fjorden Kilbotn i Harstad og hvordan jeg skulle opptre med og i båt. Denne kunnskapen har jeg prøvd å viderefremme til mine barn og barnebarn. Etter som barnebarna har vokst til og blitt 10 år, har Jorunn og jeg hatt tradisjon for å ta hver av dem med på en tur sammen med oss besteforeldre. Tønnes Othelius fylte 10 år i november 2024. Hans foreldre ønska at han gjerne skulle få oppleve kor jeg som morfar vokste opp. Dette ønsket fikk vi realisert i sommer.

”Gluinten” sammen med sine foreldre Ingrunn og Tor Arne starta nordover med bil og campingvogn 1. juli. Samme dag dro jeg med fly frå Gardermoen for å lande på Evenes flyplass Harstad/Narvik. Etter tre dagers kjøretur kunne jeg ta imot familien Myrland/ Brekne i min søsters hus i Kilbotn. Jeg hadde då på forhånd alliert meg med en slektning som disponerte en liten sjark. Han skulle ta ”gluinten”, faren og meg ut på en kjent fiskeplass i Kilbotn-fjorden.

Allerede dagen etter familiens ankomst var været godt, og vi kunne dra ut på ”sjyen” . Det kom til å bli en stor opplevelse for Tønnes Othelius. Fiskebittet var svært godt! Allerede kort avstand ut frå båthavna kasta skipperen ut ei dørge, og ”sannelig min hatt” beit det på en fin storsei på minst 4 kg. Dette så lovende ut!

SENIORKINO – FILM, FELLESSKAP OG EN GOD KOPP KAFFE

Seniorkinoen, som arrangeres hver 14.dag i kultursalen i rådhuset, har nå startet opp igjen etter sommerferien med visninger på dagtid annenhver tirsdag. Menighetsbladet har utfordret fungerende kultursjef Wenche Solfrid Nilsson Eriksen til å fortelle litt mer dette.

- Seniorkino er mer enn bare en filmvisning; det er en hyggelig møteplass for voksne i alle aldre, spesielt til rette lagt for seniorer som ønsker en god kulturopplevelse på dagtid. Her står både det sosiale og det filmfaglige i sentrum, forteller Solfrid.

Filmene vises annenhver tirsdag kl. 12 med litt nedsatt lydnivå for å sikre en komfortabel opplevelse for alle. Det legges stor vekt på god tilgjengelighet, og rammen rundt visningen er rolig og inkluderende.

Et tilbud for et voksent publikum – men alle er velkomne. Solfrid forteller videre at filmprogrammet settes sammen med tanke på å engasjere og glede et voksent publikum. Filmene velges med omhu, alt fra prisvinnende dramaer og historiske filmer til varme komedier og dokumentarer som gir innblikk og inspirasjon.

Publikum kan mer enn gjerne komme med filmønsker, vi for søker å etterkomme ønskene så godt det lar seg gjøre. Rimelig inngang – gode besøkstall. Menighetsbladets utsendte skribent var for anledningen innom høstens første seniorkino, og oppdaget i den forbindelse at kinobilletten måtte sies å være svært rimelig.

-Med honnørpris på billettene er seniorkino et tilgjengelig kulturtilbud for de fleste. Det er en anledning til å fylle hverdagen med mening, fellesskap og filmopplevelser av høy kvalitet – uten at det koster for mye, sier Solfrid.

MenSeniorkino handler ikke bare om det som skjer på lerretet. Det handler også om det som skjer før og etter filmen.

-Det serveres alltid kaffe, noen ganger også noe å bite i, og det legges til rette for en god prat i foajeen – enten du kommer alene eller sammen med noen. Mange opplever seniorkino som et fast, sosialt høydepunkt i uken, forteller Solfrid. Det er med glede vi ønsker velkommen til seniorkino – en kulturopplevelse for kropp og sjel, med rom for både refleksjon og latter!

Guro N Blikset

Høstens program

Hele programmet for høsten er ikke satt ennå, men disse filmene kan allerede loves på lerretet utover høsten:

Tirsdag 23. september kl. 12 – Blücher (Førpremiere)

Tirsdag 7. oktober kl. 12 – Ingen kommentar

Tirsdag 21. oktober kl. 12 – Hjem kjære hjem

VESTSIDA MUSIKKORPS

Vestsida musikkorps ble dannet i 1973. Det var læreren Johannes Erstad som tok initiativet til Vestsida skolekorps sammen med foreldreutvalget. Hele 48 barn begynte på notekurs høsten 1973 under ledelse av Jan Bjørge, korpsets første dirigent og musikalsk leder helt til han takket av i 2014. Alle fikk utlevert instrument som enten var innkjøpt eller lånt av Hov Musikkorps.

Første opptreden var 17. mai 1974 i røde busseruller, og de vakte stor begeistring både for musikken og antrekket. Korpset var heldige og fikk overtatt blåe korpssuniformer fra Øst-sjø skolekorps. Senere ble det sydd tilsvarende uniformer i flere størrelser, både med skjørt og bukser hos K. Stormark på Dokka.

Jan Bjørge og Vestsida musikkorps har gjennom mer enn 40 år hatt et helt spesielt samarbeid. For sitt legendariske arbeid i korpssbevegelsen i Søndre Land mottok han kulturprisen i 2002 og Kongens fortjenestemedalje i sølv i 2008. Bjørge har vært med på alle navneendringer og samarbeidsformer for korpset, som etter kort tid forandret navnet til Vestsida Skole- og Ungdomskorps. En må også nevne spesielt Frank Gulbrandsen og Åge Rønningen som viktige pådrivere under oppstarten og drift av korpset sammen med mange andre. Deretter ble det navneskifte til Vestsida Musikkorps før de en tid samarbeidet med Bjønroa Musikkorps og fikk navnet Vestsida og Bjønroa Musikkorps. Korpset har i alle år hatt sine øvelser på Vestsida skole, men hadde også en periode øvelser i Bjønroa mens disse to korpssene samarbeidet. De hadde også medlemmer både fra Odnes og Trevatn i sine rekker.

Korpset har markert mange jubileer hvor kommunens ordførere har vært til stede og gitt uttrykk for korpset sin betydning for det frivillige kulturlivet. Mange vestfjerdinger har hatt leder- og styreverv i korpset, som har vært viktig for drift og økonomi. Lodd- og åresalg har vært mye av inntektsgrunnlaget og ved årlige konserter får alle gratis mat og kaker. Til gjengjeld sitter ofte pengene løst for å gi tilbake til korpset.

Vestsida Musikkorps fikk ødelagt hele sitt notearkiv og annet utstyr under brannen på Vestsida skole i 2010. Heldigvis fikk de til en viss grad erstattet noe gjennom private innsamlinger - blant annet hele notearkivet fra Odnes musikkorps og et større beløp fra kommunens kulturmidler samt fra noen bedrifter.

Det var en krevende periode for korpset etter at Jan Bjørge sluttet, men lykken stod korpset bi når Sander Willassen overtok som musikalsk leder i 2014. Med sin ungdommelige energi har han gjennom elleve år gitt en fornyende giv i korpset fra vestsida av Randsfjorden.

Vestsida musikkorps har i hovedsak vært korpset for vestsida, men har samarbeidet med lokale korps både innenfor og utenfor kommunen. De siste årene har de også vært med i et felles barnetog for kommunen. Korpset gir og har gitt vestfjerdinger og tilreisende flere gode opplevelser i løpet av året.

Musikkorpset fra Vestrtsida lager en helt spesiell ramme rundt 17. mai-feiringen i lokalsamfunnet og har stått på for å arrangere 17. mai ved Vestsida flerbrukshus. Dette er og har vært en svært viktig møteplass for feiring av nasjonaldagen. De senere år har Anna Soliwada som drifter Vestsida kaffe og kaker hatt en sentral rolle. Men i 17. mai-feiringen på vestsida inngår også Skute kirke. Med tog langs fv.245 har korpset de senere år kommet spillende inn og ut av kirken, til stor begeistring for sokneprest Vivian Fleischer Nygård som viftende med flagg møter opp ved kirkeporten.

Vestsida musikkorps har gjennom mer enn 50 år bevist at det er liv laga for et korps i ei lita bygd.

Tekst og foto: Aud Sigrid Holst

Millionaire shortbread – irsk dekadense

Iblant må det være lov å slå litt på stortromma i kakevegen, vel? Og dette er nok en av de dyreste kakene jeg har lagd, med tanke på at en boks søtet, kondensert melk koster langt opp mot 80 kroner, og her trengs det to. Pluss sjokolade. I tillegg er den en smule arbeidskrevende, og ikke blir den særlig stor heller, men altså - det finnes alltid noe å feire! Oppskriften fant jeg på You-Tube, på en side som heter Bigger, Bolder Baking. Jeg tror nesten jeg ble like fascinert av den irske aksenten som av bakverket.

Først lager du selve kakebunnen. Shortbread er helt enkelt mørdeig.

225 g smør og 150 g sukker røres hvitt. Tilsett 285 g mel og ½ ts salt. Arbeid deigen så lite som mulig, så den ikke blir hard. Stekes på 180 grader i ca 20-25 minutter, litt lavt i ovnen, jeg brukte en 20 x 30 cm form kledd med bakepapir. Stek heller for lite enn for mye, den skal bare bli lyst gyllen. Sett til avkjøling.

Karamellen lages av to bokser søtet, kondensert melk og 1 ss smør. Dette kokes i en tykkbunnet stålkjele på medium varme. Du må røre jevnt og stadig, og det tar omtrent 20

minutter før karamellen tykner til en kremet konsistens og får en svakt gyllen farge. Hell denne over kakebunnen og la det kjøle av. Til slutt smeltes 200 g sjokolade med en 1 ss smør og bres over kaka. La stivne.

Så er det bare å nyte...

Tekst og foto: Runa Bjone

ÅPEN KIRKE i HOV HØSTEN 2025

Hov kirke vil holde åpent hver tirsdag fra kl.15 - 17 denne høsten, og kirken er åpen for ALLE som har lyst til å komme innom, for en stille stund, refleksjon, bønn eller for å tenne et lys i lysgloben. Til stede vil det være en representant fra menighetsrådet. I første omgang vil kirken være åpen hver tirsdag ut november.

Hov kirke er også åpen søndag 5.oktober fra kl. 17 til 19. Denne søndagen er det ikke gudstjeneste i Søndre Land, men Solveig Granhagen leder samlingen med lesing av søndagens tekst, bønn og mulighet for lystenning. Sidsel Van Der Hagen spiller musikk og leder salmesangen. Der blir det kirkecaffe. Vel møtt.

PER EINBU OG HANS KIRKEAKVARELLER

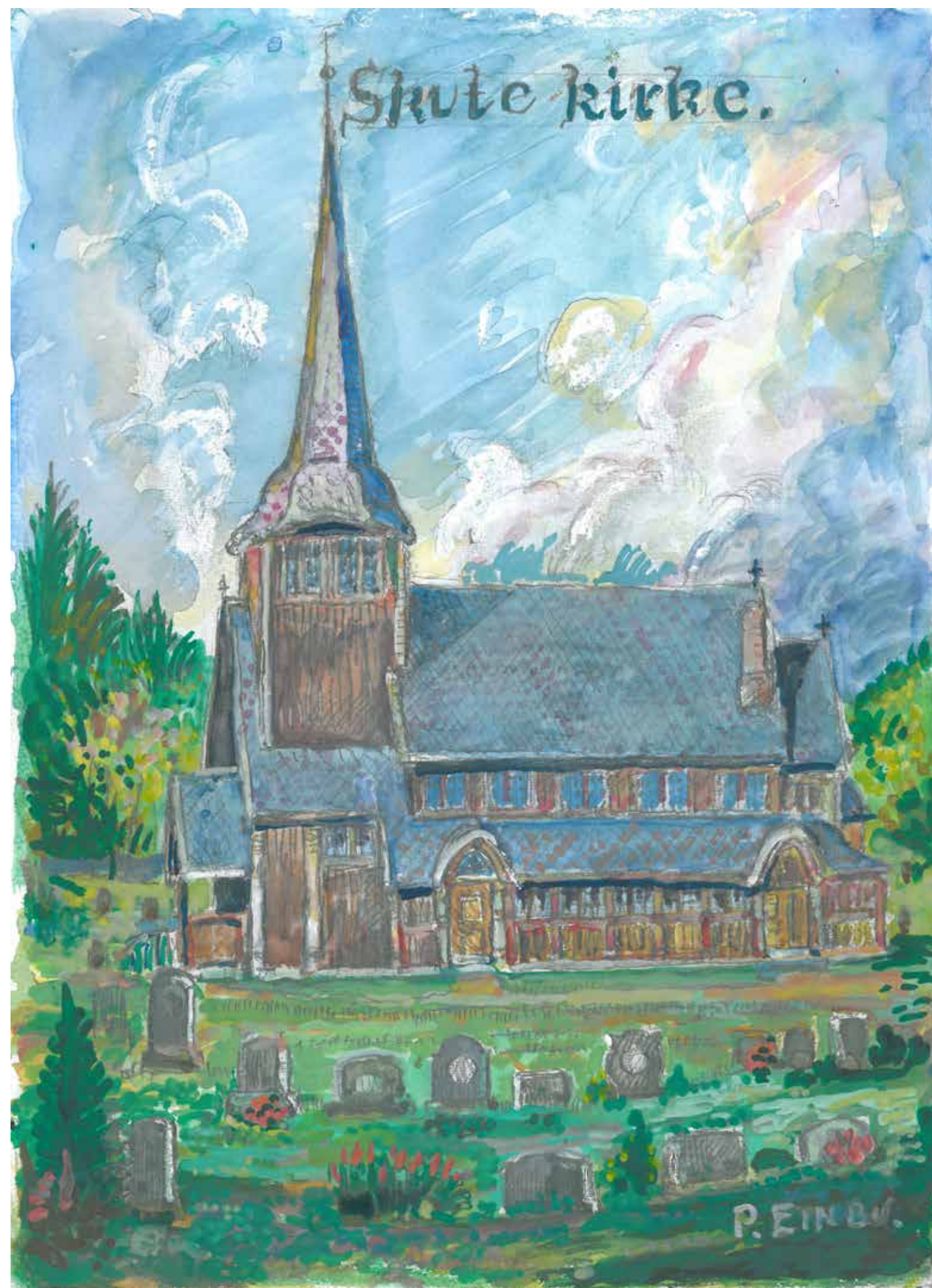
I 2010 fikk Per Einbu i oppdrag å lage akvareller av alle kirkene i Land. Det var Landingslaget i Amerika som ga ham dette oppdraget, og akvarellene ble utgitt i deres jubileumsbok. Originalene er bevart på Lands Museum. De er digitalisert, og vi Søndre Land Menighetsblad er heldige som har fått tillatelse av museet til å pryde våre utgivelser med Per sine flotte akvareller. Vi har valgt å vise et bilde i hvert nummer framover. Første bilde er fra Skute kirke.

Per Einbu ble født i Lesja i 1918 som eldste sønn til den kjente kirkedekoratøren rosemaleren og treskjæreren Ragnvald Einbu. Han gikk blant annet på treskjærings- og dekorasjonslinja ved Hjerleid, og var seinere knyttet til lærerstaben her etter krigen. I 1960 flyttet han og kona Agnes med tre barn til Hov, der Per fikk jobb ved Hov Møbler fram til han gikk av med pensjon i 1985. I Årboka Landingen for 2010 skrev konservator Alastair Brown at *dette ga ham mer fritid som gjorde ham mer produktiv*:

Endelig ble han en fulltids kunstner! Per var svært allsidig kunstner: oljemalerier, akvareller, karikaturtegninger, illustrasjon til bøker, produksjon og restaurering av møbler, trykkblokker, relieffer og figurer skåret i tre og i 2008 i en alder av 90 år utga han sin egen bok – «Viser og vers». Til treskjæring valgte Per or til mindre objekter og furu til de store. Per er kanskje mest kjent for sine figurer men også relieffer. Hans største arbeid henger på Lands Museum og viser utvandringen til Amerika. Det veier 500 kg og er 2 – 4 m i størrelse. Per og Agnes var nært knyttet til Lands Museum og brukte en av bygningene til aktiviteter i sommerhalvåret. Per ble for sin betydelige innsats utnevnt som det første æresmedlemmet i Lands Museumslag i 2005.

Per Einbu var svært kunnskapsrik og allsidig, og hans tegninger og figurer hadde et humoristisk preg som ofte både var gjenkjennelige og morsomme. Vi er glade for å kunne vise fram kirkeakvarellene hans i Menighetsbladet.

Aud Sigrid Holst

Pilegrimshelg på Granum Gård

Granumsvegen 8, 2862 Fluberg

Lørdag 25. oktober- søndag 26.oktober 2025

Granum Gård inviterer til en samling med fokus på pilegrimsvandring, historie, fellesskap og deling av vandringsopplevelser.

For nærmere program og påmelding, kontakt tlf: 93 08 47 02 eller se www.granumgard.com.

MARTIN PÅ NYMOEN

Han er en av de blideste karene vi veit om. Vi har registrert Martin på biltreff i Hov og sett noen av de amerikanske veteranbilene hans. Vi møter ham ofte på gudstjeneste i Hov og har forstått at han er glad i musikk, gjerne amerikansk gospel. Men vi er mange som har lurt på hva Martin Skjønhaug har drevet med på det gamle hotellet ved golfbanen i Halmrast. Derfor banket vi på og ble invitert inn til full omvisning i sommer, rett før han satte opp skilt om fredagsåpnet nede ved veien.

GRACELAND

Vi må vel innrømme at vi fikk hakaslepp da vi åpnet døra, og vårt helt lokale Graceland åpenbarte seg. Først et rom med Elvis-effekter og musikk fra gamle Elvis-konserter på skjermen. Så inn i «foajeen», med hele samlingen av norske Donald-blad på veggene inn til venstre - eller baren med Cola, slush og grill til høyre. Vi valgte i første omgang å stoppe i inngangspartiet for å høre en av Bruce Springsteens tidlige singler spilt på en gammel jukebox, som fungerte bare du slapp på en mynt. Så ble vi geleidet inn i baren, der vi satte oss ned i rød- og hvitstripede seter med bord mellom - og kunne forsyne oss selv fra disken.

Elvis er synlig til stede også her. Og det var her Martin siterte ham. Da en av Elvis Presleys mange fans ropte «You are the king, Elvis!», svarte han «No, honey! I am not the king. Jesus is the king. I am just a singer». Dette har han også skrevet på veggen under taket i hotellets tidligere matsal. Der finner vi i tillegg første avdeling med gamle flipperspill. Rett innenfor døra står det imidlertid et gammelt Kawai hammondorgel, og før vi gikk videre ble det en liten huskonsert med Wang på hjørnet.

FLIPPERSPILL

Den kjente japanske forfatteren Haruki Murakami har skrevet en hel roman om flipperspill. Boka overrakte vi Martin Skjønhaug som gave. Hovedpersonen i «Flipperspill, 1973», som er fanget av flipperspillenes magi, kommer etter hvert inn i en lagerhall som blir beskrevet slik:

«Det var ekstremt mange flipperspill der. Syttiåtte for å være helt presis. Jeg tok meg god tid og telte dem flere ganger for å være helt sikker. Syttiåtte maskiner, alle vendt i samme retning, på langs, på åtte rader som nådde helt bort til veggen i andre enden av bygningen. Det var ikke en centimeter avvik i radene, som om rette streker var blitt krittet opp på gulvet på forhånd. Hele rommet var like stillestående som en flue innstøpt i akrylharpiks. Ikke en bevegelse å se. Syttiåtte dødsfall og syttiåtte stillheter.»

Det var litt samme følelsen vi fikk i møte med Martins flipperspillmuseum på Nymoen. Men her var det bare mange flere. Mange hundre. Nesten hele verdens flipperspillhistorie står der, fordelt over flere etasjer i det gamle hotellet. Vi gikk gjennom det ene rommet etter det andre. Til og med oppe på loftet var det en stor samling som Martin hadde heist opp gjennom vinduet.

Det var her vi måtte stoppe opp og forsiktig spørre om ikke dette var på grensen til det vi kunne kalle «samlemani». -Ja, jeg har vært helt bergtatt, nesten besatt. Det var som narkotika. Du brydde deg bare om de spella du ikke hadde. De du hadde var du jo ferdig med. En samler får aldri nok. Men det er en forskjell på de som samler bare for å samle, og de som samler for å bruke det til noe.

-Nå er jeg ved veis ende og har kommet i mål. Derfor åpner jeg opp og vil vise det fram. Så blir det vel å komme meg på båten igjen, der kan jeg møte 1500 nye mennesker hver gang. Å samle på folk og levende sjeler er noe helt annet enn dette.

Så kommer det fram at Martin har vært en slags «vert» på Kielferja i mange år, og har fortsatt samarbeid med betjeningen her. Så får vi også høre om hans lange yrkesliv med eget transportfirma i Oslo.

En av sommerens yngre besøkende var tydelig inspirert på sitt andre besøk. «Dommen» lød: « Det kuleste stedet jeg har vært.» Foto: Gunn-Meret B Rustøe

HOTELLEIER

Det var forresten en utrolig historie han kunne fortelle om hvordan han hadde havnet her på Nymoen. Han hadde vært i Bjønroa, der hans mor kom fra - og der han hadde tilbrakt mange somre på den gamle skolen. Så hadde de kjørt om Flubergbrua og sett salgsskiltet ved veien nedenfor hotellet. Nysgjerrigheten hadde tatt overhånd, så han hadde reist oppom. Det førte til at han la inn et bud, og noen dager seinere satt han der med et hotell han ikke hadde planer for.

Derfor ble det først lagerplass, før dette begynte å ta form slik det er blitt i dag. Men det var først etter at han avsluttet transportfirmaet sitt i Oslo.

Martin peker på et flipperspill som fortsatt lyser ved inngangsdøra med den korte teksten NOW, som kanskje forklarer noe av hans livsfilosofi:

-Det er nå. Alt er nå! Det er derfor det er så fint med det engelske ordet «present». Det kan bety både nå og gave. Vi har ingen kontrakt på morgendagen. Øyeblikket. Det er nå det er.

BILER

Vi valgte å gjemme bilparken til slutt. Mange av veteranbilene står ute og kan beskues når som helst. Vi gikk derfor først til festsalen i kjelleren. Der var det også amerikanske biler som Corvette Stingray i tillegg til Mercedes og Porsche. Og ute finner vi blant mange andre en lekker hvit og rød Cadillac og en begravesbil maken til den Elvis ble kjørt bort i. Vi får høre spennende historier om hver av dem. Mer spennende enn vår varebil og snart 10 år gamle Pick-up. De blir nok aldri veteranbiler eller samleobjekt.

For den som vil ta seg en tur til Nymoen er det flere overraskelser å finne. Vi har bare fortalt om noen av dem.

Tekst og foto: Øystein Wang og Steinar Barstad.

TIL TOPPS I TRÆRNE

Det durer ei motorsag ved strandkanten like ned-enfor Lyngstrand camping. Et dumpt drønn idet ei tung grein faller i bakken. Øksehogg.Tømmerdrift? Nei. Vanskelig trefelling.

For det er dette treet. Det høye, digre som står skjevt og truer med å falle ned på et hustak eller i en bilveg. Da kommer Knut Ødegårdstuen og kanskje en medhjelper. Og høydeskrekk, det har de ikke i bagasjen. Bare klatreutstyr og motorsag.

Denne gangen er det ei gedigen furu som må bøte med livet. Grovbarket og med greiner tykkere enn livet på en mann står den faretruende nær ei hytte. Og ikke kan den hogges på vanlig vis, for her er det trangt mellom hytta, lysthuset og brygga. - Vi har ikke lov til å felle den ned på stranda heller, forteller Knut. For greiner som brekker og flyter til fjords kan gjøre ugagn i forhold til fritidsbåter. Tenk hvis en kommer litt fort i en liten båt og treffer ei stor grein, det kan gå ille.

Kollega Håvard Aalseth styrer med nedfiringstau og motorsag.- Furu har stor egenvekt, bemerkar han. Bare en bit av ei grein er mye tyngre enn en skulle tro. Nå utveksler karene vurderinger om en slik som Knut skal kutte av. Han henger i et rødt sikringstau, har hjelm, klatresele og sko med sporer på, slik at han har godt tak mot trestammen. Motorsaga henger i selen og er klar når han trenger den.

- Denne greina veier nok fort 130 – 140 kilo, mener han og fester et hvitt tau omkring, før han forsikrer seg om at Håvard er klar. Håvard styrer lina fra bakken og følger oppmerksomt med idet den kuttet av og sendes kontrollert ned. Likevel dunder det godt.

- Vi har en type kjernemanteltau som kan holde tre tonn, og bruker ei talje i toppen, sier Knut. Som et ekorn beveger han seg lett der oppe i treet, slenger tauet med karabinkroken over ei grein høyere opp og firer seg rundt til baksida. Snart kvinner motorsaga igjen, og store greinbiter faller mot steinene nedenfor. Håvard kapper de grove greinene til ved imens, og etterpå tar han fram øksa og begynner å kløyve. - Hytteeieren vil ha alt sammen til ved, forteller han. Jeg kommer nok til å ta med vedkløyveren etter hvert, men kan jo gjøre litt for hånd nå i dag.Det er merkelig så fort det går. Økseeggen treffer kubbene med sikker presisjon, og snart ligger det en hel haug med ved klar til stabling.-

Første gang Knut spurte om jeg ville være med på et oppdrag var i 2017. «Nå har du håndtert motorsag siden du var 13 år. Det skal jeg vise deg, at det kan du ikke!» sa han da. For til slikt som dette trengtes det atskillig mer presisjon enn jeg var vant til, og jeg måtte lære å bedømme tyngde, vinkler og faremomenter undervegs. En av Knut sine læresetninger er: «Du gjør aldri noe med ei motorsag

før du vet hva som skjer når du gjør det.» En annen: «Du skal alltid ha forsikring, men helst aldri bruke den.»

- I løpet de de tjue årene jeg har drevet med vanskelig trefelling har jeg tatt en takstein, ei vindskie og ei takrenne. Alle tre på et oppdrag hos den gamle politimesteren i Oslo, ler Knut oppe fra treet. Jeg mista en eplestor bit av ei furugrein – og plopp, så var det hull i taket på et skjul. Jeg var ganske flat da jeg skulle fortelle ham om det, men gudskjelov skulle det taket skiftes ut uansett. Da ble jeg letta.

Interessen for skogsarbeid begynte tidlig hos Knut. Veldig tidlig. Som seksåring stakk han og kompisen av fra barnehagen hjemme i Snertingdal, for de kom på at de skulle på vedhogst! Småguttene stakk innom vedskjulet hos Knut like ved, for å hente øks og sag. Her skulle det nemlig jobbes, ikke lekes i sandkassa.

Guttene drev på, felte småbusker og kratt og hadde det herlig moro. Etter noen timer ble de sultne. Barnehagen var stengt, så de ruslet hjem til Knut. Der var det ingen. Da fortsatte guttene hjem til kompisen, noe lenger opp i grenda. Ingen hjemme der heller. Litt betuttet gikk de så tilbake til Knut, og da var det folk der. Mange. Både brannbil, politi og letemannskap! - Mor var sint, flirer Knut ved minnet. Illsint! Sånn sint som mødre blir når de har vært skikkelig redde.

Fortsatt er det jobb i skogen som er det store. - Det er helt moro å tynne, bemerkar han. Ikke bare akkurat der og da, men om en går i skogen noen år senere og ser hvor fint det har blitt.

Ellers har han vært lærer på Valle landbruksskole. Mest i skogbruksfagene, men ellers der det trengtes. Nå driver han med kurs i skogbruk og opplæring i bedrift. Med vanskelig trefelling som en bigeskjeft.

- Det heter forresten ikke skogsarbeider lenger, men skogsoperatør, sier han med et glimt i øyet. Da skal du kunne alt fra å planlegge skogsbilveger til å plante, men hovedfokuset er nå likevel på hogst og kjøring.

Den gamle furua i strandkanten mister stadig flere av de kraftige greinene sine. De faller for skarpe, hvinende sagbladenner og en landåsbygding som uanstrengt beveger seg ti-femten meter over bakken og arbeider i aldeles umulige vinkler. Det er litt rart å se på. Nesten vemodig med et slikt vakkert, gammelt tre som nå kuttet ned, bit for bit. Snart omgjort til en solid vedstabel. Men hytteeieren blir sikkert glad. For nå slipper sola til rett i hytteeveggen, og om det blåser er det ikke noen fare for å få ødelagt taket.

Tekst og foto: Runa Bjone

LANDLIG JUL

Landlig Jul er tilbake for 5. året på rad med nok en julekonsert i Hov kirke.

Søndag 30. november kl 18.00.

Gutta bak Landlig Jul legger bak seg fire tidligere konserter der kirkebenkene har vært fylt til randen. Vi håper på reprise av dette i år også!

De lover tolkninger av kjente og kjære julelåter, noen på tradisjonelle vis, andre tolket i ny drakt. De røper at det også i år blir en julehemmelighet eller to.

Fluberg menighet takker alle som leverte lopper til markedet på Bergegarda grendehus 13. og 14.9.

Takk til alle som kom og handlet.

Takk til menighetsrådet og frivillige som sto på og jobbet hele helga. Dette ga oss inspirasjon til gjentakelse.

Inntekten på ca.kr.20000.- går til trosopplæringsarbeid for barn og unge, og andre aktiviteter som menigheten ønsker å arrangere for soknets innbyggere.

Med vennlig hilsen
Elsa Karin Brenden
leder Fluberg menighetsråd

NY KIRKEMUSIKER ER ANSATT

Mattis Nikolai Myrland er ansatt som ny kirkemusiker i Søndre Land etter Gerd M Wang. Vi møtte ham på hans første dag på jobb med Søndre Land Barnegospel. Vi kommer til å bli bedre kjent med ham i neste nummer av Menighetsbladet.

Barnegospel øver i Hov Kirke hver tirsdag kl 17.30- 18.15

SOMMERJOBB I KIRKEN 2025

Julie Snuggerud Haugom og Sivert André Halhjem

-Vi vil gjerne fortsette med oppgaver i kirken i framtida, sier Julie og Sivert Andre, som synes de har fått større forståelse for hva kirken er etter årets sommerjobb i Fluberg menighet.

Da kirkerådet utlyste midler for menigheter som ønsket å gi ungdom sommerjobb i kirken, var Fluberg menighet raskt ute med å søke. Tilskudd ble innvilget og etter utlysning og intervjuer ble Julie Snuggerud Haugom og Sivert André Halhjem tilbudt et sommervikariat de med glede takket ja til. Menighetsrådsleder Elsa Karin Brenden og soknets prest Vivian Fleischer Nyborg satte opp en arbeidsplan med mange ulike oppgaver hvor det å lære mer om kirken som arbeidsplass var sentral.

Julie og Sivert har gjennom sommeren jobbet med registrering av inventar, på eget initiativ ryddet og ordnet i kirken og arrangert Åpen kirke. Sammen og hver for seg har de også deltatt i gudstjenester med alt fra planlegging til gjennomføring - og deltagelse både med tekstlesning, musikk og drama på «Førsteklasses gudstjeneste». I løpet av sommeren har de fått møte andre ansatte og fått et innblikk i hva de ulike funksjonene kirkens stab har, og de har del-

tatt på menighetsrådsmøte og lært mer om hvordan kirken er organisert. I tillegg har de etter eget ønske fått delta på oppgaver utenom arbeidsplanen, som da Julie ønsket å være med på en gravferd for å lære mer. Deres bidrag på KICK-OFF for nye konfirmanter var til stor glede og hjelp for både menighetspedagog og prest.

To unge mennesker har på kort tid lært mye. Julie trekker fram lærdommen om kirken og hva ulike grupper i kirken gjør. Selv om det har vært mye info over flere temaer synes hun det har gått fint å huske. Sivert André viser til at han i tillegg til å lære om hvordan kirken er organisert og driftes også har lært mer om liturgi. Julie synes det kjedeligste har vært når de har hatt for få oppgaver i en gudstjeneste, mens for Sivert Andre var registrering av inventar det kjedeligste, men lærerikt. De var enige om at det sosiale ved å møte mennesker og snakke med mennesker med ulike interesser- og kunnskap var det aller mest givende.

Begge synes de har fått en større forståelse av hva kirken er, og vil gjerne fortsette å bidra med oppgaver i framtiden, alt etter hva de har tid til utenom skole og fritidsinteresser.

Både Julie og Sivert André har flere anbefalinger når det kommer til å bruke kirken. Åpen kirke er noe Julie anbefaler, et rolig og fint sted hvor man kan være sammen med venner samt møte nye mennesker det er hyggelig og fint å prate med. Sivert André anbefaler alle, om de tror på Gud eller ikke, å prøve en temagudstjeneste i Fluberg kirke. Queengudstjenesten som ble feiret i februar beskriver han som tidenes gøyeste gudstjeneste. Neste han vil forsøke er strikkegudstjeneste.

Fluberg menighet vil takke Julie og Sivert André for deres innsats. Med stor iver har de utført alle oppgaver meget tilfredsstillende. Deres medmenneskelighet og menneskekunnskap har vært av stor betydning i møte med andre.

Vivian Fleischer Nyborg og Elsa Karin Brenden

KVELDSMÅLTID OG SAMTALE

Onsdag 29. oktober vil Landåsbygda kirke være åpen fra kl. 15 for alle som ønsker lystenning, bønn, stillhet eller noen å snakke med. Klokken 18 inviterer vi til kveldsmåltid og samtale.

Det er ikke alltid like lett å snakke om livet og døden, derfor benytter vi «snakkekort». Kort med små og store spørsmål som både gjør det lettere å snakke om det som var- og det som ligger foran. Fjorårets samling ble meget godt mottatt så vi håper mange vil være sammen i Landåsbygda kirke også i år.

MINNEGUDSTJENESTER

Søndag 2. november er det minnegudstjeneste i Fluberg kirke kl. 16 og Hov kirke kl. 19.

I Fluberg vil vi lese opp navnene til alle det er holdt gravferd for i Fluberg og Skute menighet, i Hov for Søndre Land menighet. Søndre land kirkekor deltar i Hov kirke.

Forut for gudstjenesten i Fluberg vil kirken være åpen fra klokken 13 med mulighet for både stillhet og samtale.

Barnas sider

DET SKJER I KJERKA

Søndag 28. september kl 11
Skute kirke Høsttakkefest

Søndag 12. oktober kl 17
Hov kirke Utdeling av 4- årsbok

Søndag 29.- 30. november
Hov kirke Lys våken for 6.
trinnslevene

Søndag 7. desember kl 11
Landåsbygda kirke Glade Jul og
utdeling av 4-årsbok

Barnegospel øver i Hov kirke
hver tirsdag fra kl 17.30- 18.15

Hei alle sammen.

Nå har sommeren vinket farvel, og vi kan kjenne at høsten er på vei. Kanskje har dere allerede sett at trærne kler seg i rødt, gult og oransje. Det er nesten som at hele naturen maler et bilde for oss.

Høsten er en tid for nye begynnelser- nye skoledager, nye aktiviteter og nye venner. Og uansett hvor vi er, kan vi huske på at Gud går sammen med oss.

Jeg gleder meg til å se mange av dere barna i kirken denne høsten- med sang, fortellinger, lek og fellesskap.

Vennlig hilsen
Bjørn Robert- Trosopplærer.

Klarer du å finne alle ordene?

S	S	H	E	T	D	F	G
T	A	B	L	A	D	E	R
R	L	Ø	G	K	V	S	E
E	M	N	G	K	A	T	S
E	E	N	I	N	L	V	S
N	L	Ø	R	E	E	I	K
I	H	J	E	M	K	N	A
G	P	I	G	L	A	D	R
H	O	N	N	I	N	G	N
E	T	F	V	G	D	B	K
T	E	N	Æ	R	V	Æ	R
I	T	W	R	E	Q	R	I
Æ	E	A	L	T	E	R	V
P	R	E	S	T	Y	F	E

Takknemlig Vind
Epler Glad
Honning Gresskar
Bønn Fest
Dvale Rett
Gi Nærvær
Elg Rive
Prest Bær
Treenighet Poteter
Alter And
Hjem Salme
Blader Øre

Hjelp Binger Bie å finne hjem til bikuben før vinteren kommer.

Høsttakkefesten

En høstdag i september gikk Lukas, Noah og Ida til kirken sammen med bestemor og bestefar. De hadde med seg epler, gulrøtter og blomster de hadde høstet i hagen. «Vi skal på Høsttakkefest!» utbrøt Lukas spent. Han visste ikke helt hva en høsttakkefest var, men det høstes spennende ut.

Da de kom frem var kirken pyntet med nybakte brød, friske epler, gresskar, poteter og fargerike høstblader. «Åh, se så mye alle har hatt med seg,» sa Lukas forbløffet. «Ja, her bugner det av markens grøde,» sa bestemor og smilte.

Presten stod inne i kirken og tok imot alle som kom med gaver. «Velkommen til Høsttakkefest,» sa hun. Lukas gikk bort til henne og spurte: «Hva er egentlig sånn høsttakkefest?» Presten forklarte at det er en dag hvor vi takker Gud for alt det gode vi får fra jorda: maten vi spiser, solen som skinner, regnet som vanner jorda og alt som vokser.

«Åh!» utbrøt Ida. «Så det er som å si 'tusen takk' til Gud?»

«Ja, akkurat, svarte presten. – Høsttakkefesten handler om takknemlighet. Derfor pynter vi kirken med det jorda har gitt oss. Noen ganger samler vi inn mat til mennesker som trenger det også.»

Barna fikk bære frem fruktene og grønnsakene de hadde tatt med. Noah grublet litt. Han hadde nemlig hørt noen voksne si at det var Mikkelsmesse.

«Men hva er Mikkelsmesse da?» spurte han. «Godt spørsmål!» svarte presten. «Mikkelsmesse er en gammel kristen høytid som også ble feiret på høsten.

Den handler om erkeengelen Mikael – han som beskytter oss mot det som er vondt og vanskelig. Det er en dag hvor vi blir minnet på det gode og lyset, og på at Gud passer på oss.»

«Så Høsttakkefest og Mikkelsmesse handler begge om å si takk og å huske på det gode?» spurte Noah. «Ja, sa presten. Det er fine høsttradisjoner i kirken. Selv om vi ikke feirer Mikkelsmesse like mye lenger, handler begge høytidene om håp, hjelp og takknemlighet.»

Etter gudstjenesten fikk barna saft og rundstykker, og de løp rundt i høstløvet. Da de gikk hjem, hvisket Ida til bestemor: «Jeg er glad for sola, for pappa sin grønnsakshage- og for deg!» Lukas og Noah smilte. De hadde lært noe viktig den dagen: At det er fint og viktig å si takk.

Gunn-Merete B. Rustøe

Lag en rev av høstløv

Se om du kan finne noen fine høstløv ute. Legg dem utover og la dem tørke godt. Så trenger du lim, saks og litt papir. Nå kan du klippe trekantene til ører og sirkler til øyne og nese, som du limer på et ark omtrent som på bildet. Bruk fantasien og bruk det dere har. Kanskje du kan lage andre spennende dyr også?

Vi har gjemt noen kornaks rundt omkring bladet. Finner du alle?

PÅ FJELLET ER HIMMELEN LITT NÆRMERE

Reisebrev frå Valdres

Noen drømmer blir bare til for å følges... Slik avsluttet beskrivelsen av mitt sommerferieprosjekt som geitebonde i Valdres, i forrige utgave av Menighetsbladet. Jonsok nærmet seg og sommersolverv passerte. Jeg må innrømme at jeg sov ikke spesielt godt den natten. Ikke fordi det var årets lyseste natt, men fordi katastrofetankene sto i kø.

-Hva har jeg egentlig stelt i stand? Kommer geitene til å slå seg til ro? Tenk om de ikke liker meg? Jeg husket med ett hva pappa har fortalt om min bestefar, som i sin tid var gardsgutt på Toten. - Geit va det verste dyret n'far visste om... Ja, og tenk om jeg heller ikke liker geit? Akkurat det ville kanskje vært det verste av alt, med tanke på at vi skulle tilbringe så mye tid sammen..

Katastrofetankene forsvant som dugg for solen i det sommergiestene ankom. Det var kjærlighet ved første blikk. Fem voksne geiter og sju killinger, trygt ledet an av Sjefsgeita, var kommet til seters for å gjøre seg fete. De første dagene ble brukt til å finne ut av det for både folk og fe. Jeg forsto raskt det jeg hadde hørt om at geiter er flokkdyr. Det gikk ikke lenge før killingflokken la ut på sin første ekspedisjon på ukjent mark.

Det var et herlig syn, der de danset over jordet i takt med engsoleier og prestekrager, i den svale sommervinden. Det var heller ikke lenge de var ute av syne for resten av flokken, før hele mødrekompaniet satte i gang med å rope dem tilbake. Omtrent som andre mødre altså. Kun noen timers bekjentskap viste at både Sjefsgeita, Gamla og killingene var snille og sosiale dyr, med et stort ønske om menneskelig kontakt. Vi måtte bare bli trygge på hverandre først.

Så hadde jeg altså flere uker foran meg i Valdres, min barndoms trygge havn og dal. Valdres prosti teller til sammen 31 kirkebygg. I tillegg til alle kirkebyggene finnes også kirkeruiner og kjørkjesletter. Med så mange valgmuligheter gikk tankene likevel til Bruflat Kyrkje, heimkjørkja mi. Her holdes det åpen kirke hver dag i hele juli. Detvar derfor store muligheter for å bli kjent med min barndoms kirke på nytt, og tid til både lystenning og stille stunder.

På parkeringsplassen ved Bruflat kyrkje står det en bauta. Gjennom årenes løp har jeg parkert her utallige ganger, for begivenheter i sorger og gleder, og for besøk hos mine som har sitt siste hvilested her. Så har jeg likevel aldri tatt meg skikkelig tid til å lese hva som står på bautaen. Nå kunne jeg lese at dette er et minnesmerke over Etnedøler som deltok i Napoleonskrigene i perioden 1807-1814. Danmark-Norge ble involvert som alliert med Frankrike, noe som førte til harde tider for Norge. Nederst på bautaen står inskripsjonen Gud er attaat.

Gud er attåt. Så enkelt kan det sies. Tre enkle ord som oppsummerer budskapet om Guds kjærlighet. Gud gir ikke løfter

om et lett liv, men han lover å være der. Han lover å være attåt, i det som skjer, på grønne enger, i skog og mark, på vidder og fjell, til lands og til vanns. Gud anerkjenner det å være redd, men samtidig sier han: Du er ikke alene. Gud fjerner ikke nødvendigvis det som er vanskelig – men han vil være der for å gi indre styrke, utholdenhet og hjelp til å komme gjennom det som lurder rundt neste sving. Tro kan med andre ord gjøre livets vanskelige dager lettere å bære.

Det er værhardt på Byfuglibråten, sommeren intet unntak. Så kan man heller ikke sitte inne og vente på godvær, den som har geit å passe. Solskinnsdager fikk vi mange av, men også dager av det andre slaget. Så kan gråværsdagene likevel føre noe fint med seg, som livets gråværsdager også gjør. En dag måtte jeg ut å se til flokken i et forrykende regn og tordenvær. Med ett sto en dobbel regnbue over oss, og tankene gikk da til sitatet - på fjellet er himmelen litt nærmere. For i dette øyeblikket føltes det akkurat slik.

Denne sommeren viste meg betydningen av begrepet sta som ei geit. Så vil nok kanskje flere si at det er for en grunn at vi fant så godt ut av det med hverandre.. Men tida går fort i godt selskap og bufardagen, den kom. Det var tungt å sende av gårde flokken da den reiste videre til nye beitemarker.

Hjemreisa til Søndre Land sto for tur, og i det jeg hadde passert Fluberg, la jeg merke til at åkeren hadde skiftet farge. Høsten kjentes med ett litt nærmere. Kveldene blir mørkere, og livet og tida går videre i sitt forrykende tempo. Gjennom livets skiftende stunder og på lange høstkvelder, er det godt å ha oppfylte drømmer og lyse, gode sommerminner å se tilbake på. Fra fjellet, hvor himmelen var litt nærmere, og Gud var attåt.

Tekst og foto Guro N. Blikset

VIELSE PÅ KIRKELANDET

Til hest, med hestebjelle som kirkeklokke og til toner av «Visa från Utanmyra», ankom brudefølget til vielsen på gamle Kirkelandet i Fluberg 19. juli. Brudeparet May Elin Juliusdatter Haug og Atle Jostein Owren gikk for det de kalte det grønne skiftet med resirkulering og gjenbruk, og sa ja til hverandre i gjenbruksfilosofiens tegn.

Kirkelandet var vakkert pyntet med gjenbruksmaterialer blant annet funnet langs Randsfjorden. Halmbunter gjorde nytten som kirkekrakker og gamle melkepann, kranser og hatter skapte rammen rundt det hele.

Det ble en jordnær, vakker, avslappet, ująlete og rørende seremoni med vakker instrumentalmusikk og solosang. Vår Herre velsignet dagen og seremonien med vakkert og varmt sommervær, så selv Gitte prest valgte å ta seg en dukkert i Randsfjorden etter seremonien.

Brudeparet ønsker på denne måten å si tusen takk til Kirken i Søndre Land, kommunen og alle som muliggjorde at Kirkelandet kunne brukes i en slik anledning.

SLEKTERS GANG

HOV OG ENGER

Døpte:
Nina-Sofie Midteng Skår
Leo Sveum Stenhaus

Vigde:
Kennet Larsen og Stine-Iren Lomsdalen
Dan Olaf Rostad og Ida Marie Rusti
(viet på Gjøvik)

Døde:
Sture Larsen
Gudrun Vaslien
Johan Andreas Volden
Magne Langvæg
Aud Petra Granum
Synnøve Alvilde Haugstadsveen
Tom Futago Skjellerud
Arne Mikal Skaugrud
Kjell Jensen
Laila Anneli Termas
Anne Løkkebakken Granum
Ann-Grete Mørk
Svein Bakken
Bjørn Lundberg

FLUBERG OG LANDÅSBYGDA

Døpte:
Anton Stadsvold Kolstad
Emilie Bredesen Rudlang
Matheo Grønvold Sagstuen

Vigde:
Knut Ryttersveen og Ann Karin Børve
Jan Helge Lomundal og Nina Haugland
Atle Jostein Owren og May Elin Juliusdatter Haug
Erik Westrum og Isabel Lindseth
Rune Bratteng og Kristin Brenden

Døde:
Marit Embergstrud
Frank Willy Bakke
Arnfinn Bergseng
Martha Ragnhild Øverjordet
Liv Fadum
Anne Marie Nordraak
Johan Olav Westrum

SKUTE

Døpte:
Linnea Sogn Øyhus

Vigde:
Finn Jonas Sevlie Smith og Anne-Mette Utby

Å være «kristen»

Merkelappen «kristen» er noe Jesus aldri brukte. Det dukker opp først senere og brukes bare tre ganger i Det nye testamentet (NT). Ordet disippel eller lærling derimot, brukes over 260 ganger. Dette er kanskje ikke så overraskende, all den tid NT ble skrevet av Jesu lærlinger, for Jesu lærlinger.

Lærling er en betegnelse på de som går på den Veien Jesus har staket ut for oss. Han ba ikke folk om å konvertere til kristendommen. Jesus kalte heller ikke folk han møtte til å bli kristne. Jesus ga folk et nytt perspektiv på livet og oppfordret folk til å vende om, og lærte dem en helt ny måte å leve på. Annerledeslivet, var den Veien han praktiserte og inviterte oss til å gå: «Kom og følg Meg», hva betyr det?

For meg er det å være en Jesu lærling – det vil si å følge Jesus – en prosess som varer hele livet, der jeg er sammen med Jesus. Målet er ikke å ha de rette meninger og å gjøre alt rett, men å bli mer lik Ham slik vi er skapt til å leve, og fortsette Hans verk i meg og i verden. Det er en livslang reise, en livsstil hvor vi alle inviteres til å komme med den troen og tvilen vi har og frimodig følge Jesus.

Uansett betegnelse som brukes på det å følge og gå i opplæring hos en mester – om du kaller det disippel, lærling, etterfølger, elev, utøver, student – så er det hebraiske ordet for disippel Talmid, et substantiv, ikke et verb. Altså noe du er, ikke noe du gjør. Det handler ikke om hva du gjør, men hva Jesus har gjort for deg. «Jesus var og er en slik mester. «Faget» han underviser i er hvordan vi skal leve. Han viser oss hvordan vi skal leve for å nå det målet Gud har satt for oss, og bli de menneskene Gud hadde tenkt oss som, da han skapte oss.», for å låne noen ord av professor emeritus Oskar Skarsaune fra hans bok «Bergprekenens Jesus». Han konkluderer med at levemåten i Gudsriket, er «annerledeslivet som Jesus lærte oss i Bergpreken-budene.» Her inviteres hver og en av oss inn til å «leve som en disippel» og vandre i Jesu fotspor og forsøke å omsette hans kjærlighetsbudskap i praksis.

Ordet «kristen» som første gang ble brukt som et kal-lenavn på Jesu disipler i Antiokia, betyr «liten Kristus» eller «tilhenger av Kristus». Det innebærer å ha Jesus som åndelig lærer og stole på at Han vil lede oss gjennom livet, selv om det er mangt i dag som heller vil vi skal ha vår tillit til en politiker, en kjendis, influenser og «fake news».

Bibelens bøker forteller om Guds plan for oss og med oss. Evangeliet er fortellingen om hva Jesus har kommet for å gjøre i hver enkelt av oss. Jeg forstår det kan

TANKEKORS

være vanskelig for moderne mennesker å komme til tro på at Gud kom ned til verden for å gjenopprette vårt forhold til Ham, som har skapt verden og menneskene til fellesskap med seg. Mange tenker at fornuften er veien til tro. Men livet og troen går ut ifra hjertet. Tro er en del av tvilen og tvilen er en del av troen. Troen kan ikke bevises, men vi kan bli overbevist. Mange forsøker og kommer ikke til tro, da de tenker at fornuften er veien til tro. Å tro er å handle i tillit og foreta et eksistensielt livsvalg om å følge Jesus, noe som går utover intellektuell sikkerhet.

Den jødiske religionsfilosofen Martin Buber sa at han i kroppslig form var en sterk troende, og i kognitiv form en ateist. Kroppen er nemlig mer enn hodet. Vi hører fra enkelte hold i dag, «kom som du er og bli som du var», men Jesus sier «følg meg».

Det kristne budskapet er ikke en teori, men et paradoks hvor Gud blir menneske. Det er en gave og et personlig valg hver og en må ta i tro – et «troens sprang», slik teologen Søren Kierkegaard beskriver det. Det er som å kaste seg ut på de 70.000 favnens dyp, i håp og tro på at det er noe som bærer og tar oss imot.

Bjørn S Hesla

MIN SALME

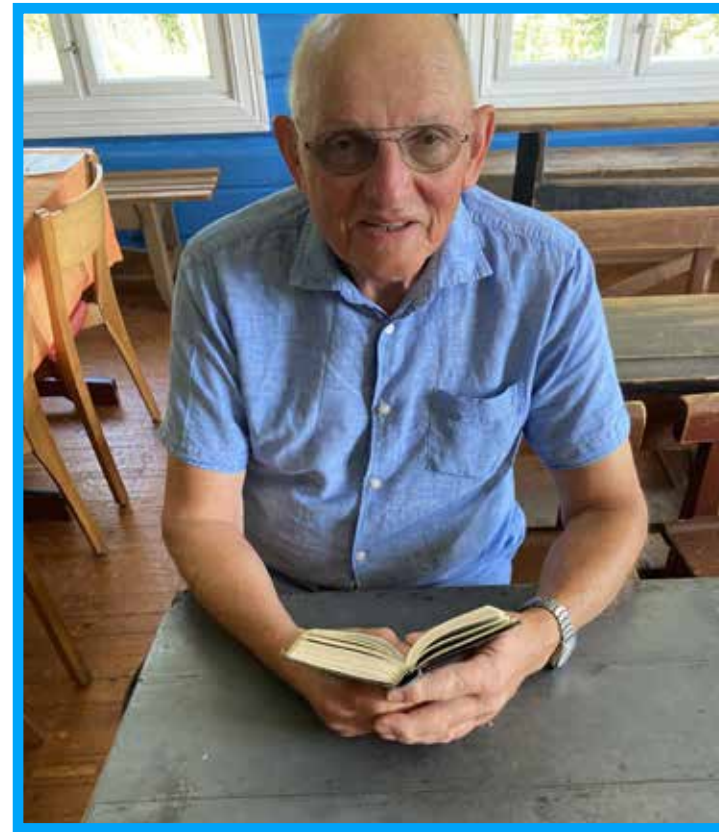

Foto: Aud Sigrid Holst

Min salme blir «Vår Gud han er så fast en borg» med både tekst og melodi av Martin Luther fra siste halvdel av 1520-årene. Dette er en salme jeg husker godt fra årene i folkeskolen på Gamleskolen i Ringelia, som da var sentralisert med Bjørnerud og Ligarda. Lærere som Engelijordet og Ekeberg dro til på tråkeorgelet som var på Gamleskolen og sang var et fast i innslag i skolehverdagen.

Det å pugge salmevers var noe som var obligatorisk både på folkeskolen og senere i konfirmasjonsforberedelser. Dette var noe som jeg og alle andre som vokste opp på 1950 og 1960 tallet måtte igjennom. Teksten var ofte vanskelig og uforståelig, men allikevel festet den seg når du fikk pugget nok.

Jeg er ingen god sanger, men er glad i musikk. Salmer er kanskje heller ikke min favorittsjanger, men jeg føler tilknytning til salme- og kirkekulturen.

Jeg vil utfordre min mangeårige samarbeidspartner i Skute menighetsråd Anne Mette Haug om å velge sin salme i neste nummer av menighetsbladet.

Lars Holst

VÅR GUD HAN ER SÅ FAST EN BORG

Vår Gud han er så fast en borg,
han er vårt skjold å verge.
Han hjelper oss av nød og sorg
og vet oss vel å berge.
Vår gamle fiende hård
til strid imot oss står.
Stor makt og arge list
han bruker mot oss visst.
På jord er ei hans like.

Vår egen makt er intet verd,
vi vare snart nedhugne,
men en går frem i denne ferd,
for ham må allting bugne.
Vil du hans navn få visst?
Han heter Jesus Krist,
den høvding for Guds hær,
i ham kun frelse er.
Han marken skal beholde!

Om verden full av djevler var
som ville oss oppsluke,
vi frykter ei, vi med oss har
den mann som dem kan true.
Er verdens fyrste vred
og vil oss støte ned
han ingenting formår
fordi alt dømt han går.
Et Guds ord kan han vinne.

Og Ordet skal de lade stå,
og utakk dertil have.
For Herren selv vil med oss gå,
alt med sin Ånd og gave.
Og tok de enn vårt liv,
gods ære, barn og liv,
la fare hen, la gå!
De kan ei mere få.
Guds rike vi beholder.

Martin Luther 1529

KIRKESANG FRA WANG

Menighetsbladet fortsetter å presentere sangene fra salmeboken «Kirkesang fra Wang». som Øystein nylig gav ut. (Du kan også få boken gratis på kirkekontoret i Hov.)

Her kommer dåpssalmen, «Herre Gud, i dette barnet». «Den største gleden ved å være prest er å få døpe barn under gudstjenesten. Det er fantastisk å møte de små, vakre barna og deres stolte foreldre, søsken, besteforeldre og familie. De siste 30 årene opplever vi at dåpsfeiringer er blitt store familiebegivenheter, og hele dåpsfølget møtes også i kirken. Denne meningsfulle seremonien står fortsatt sterkt i Søndre Land.» sier Øystein Wang.

Astrid Sætrang Morvik var Øysteins gode kollega og prest i Lunner på slutten av 1990-tallet. Hun hadde skrevet en fin dåpstekst, og Øystein ble spurt om å sette melodi til den. Dåpssalmen er blitt benyttet mer i kirkene i Lunner enn her hos oss i Hov. Den holder fram tanken om at livet er skjørt. Selv hvor mye vi anstrenger oss for å gi barnet vårt det beste i livet, finnes det begrensninger for hva vi makter og kan gjøre. Derfor er det godt å overlate barnets framtid i Guds hender og ta imot Guds hjelp. Astrid benytter også bildet om Gud som en god mor i det tredje verset av denne fine teksten.

Foto: Runa Bjone

Herre Gud, i dette barnet

Dåpssalme

Tekst: Astrid Sætrang Morvik
Musikk: Øystein Wang

Copyright © Hovik Musikklag / Vignostad & Ryene AS.

1. Herre Gud, i dette barnet som er gaven i vårt liv, merker vi at alt som lever er så skjørt som pust i siv. Lykken er å elske barnet bort fra ulykke og ve, Sorgen er når brått vi skjønner at vi ikke makter det.

2. Du som en gang selv tok steget fra din trone til oss ned, du som selv ble barn i verden her hvor menneskene led, du som kjenner sorg og glede; smerten vår den kan du se når vi engstelige frykter alt hva ondt vårt barn skal skje

3. Gode Gud, vi vet at en gang så du på oss lik en mor, og du kjente sorgen over at vår ondskap var så stor. Derfor kom du oss til redning, derfor sendte du din Sønn Gode Gud, vend øret til oss hør i dag vårt hjertes bønn.

4. Ta imot ved døpefonten dette barnet i din favn! Bind ditt liv til barnets fremtid, knyt det fast til Jesu navn! Når alene vi ei makter verge det fra fiendens garn; Herre Gud, takk at du alltid elsker barnet som ditt barn.!

I et brev til Menighetsbladet skriver Bjørg Ella Hide (født Edvardsen) fra Ulvik: «Diktet ble skrevet da jeg satt i heimen min på Fall da vi hadde bestemt oss for å selge huset som mor og far hadde bygget i 1932. Litt vemodig, men forteller og hvor godt det var å vokse opp i dette huset.»

Poesi i tussemørke

Det er så stille her i heimen min
når mørket faller på
og dagslyset må vike
for skumringstimen blå.
En kjøttmeis kikker inn på meg
han undres hvem jeg er
nå har han proppet magen sin
med røde rognebær.

I hagen fire epletrær
litt mosegrodde, grå
og ennå gir de oss litt frukt
men eplene er små.
Det drypper tungt fra furugrein
og høstløvet er vått
men inne er det varmt og lunt
og livet ganske godt.

En gang var huset levende
med rop og gråt og sang
en gjestfri dør sa: «Kom nå inn –
om plassen er litt trang».
I fantasien høres skritt
og knirking i ei trapp
men det er gode lyder
i ei høstmørk natt.

Bjørg Ella Hide

BETRAKTNINGER FRA BUTRÅPPA

av Hans Ludvig
Fredheim

Værhana'n

En værhana har nukk de fleste sett,
høgt oppå møne' der svinger 'n sæ lett
og varsler om vi'in i all slags vær
og gjær bære det som en værhana gjær.

En værhana har nukk de fleste møtt
som nikker, er enig og jatter med støtt,
uråd å væta om 'n er mot hæll med,
er enig med den siste han talar ved.

Je har sett mange værhanar rundt omkring
som svinger på tak hæll virrer i ring,
frå ælj og tiur tell kjæring og kær
og tell og med en vær-vær i Henningsvær!

Å væra værhana kan væra gøtt,
og slæppe å ha meininger om
alt mulig støtt,
mæn en blir ofte sett på som egen og sær.
Da er det bere å væra vær-vær
i Henningsvær.

Toten Treningssenter Hov
Grettegutua 1a, 2860 Hov
61 12 30 77
totentreningssenter.no

Telefon : 91 74 58 73 (Døgnvakt)
E-post : post@skeieror.no
Adresse : Granumsgata 4, 2864 Fall

Varmepumper • Varmeanlegg
Baderom • Tekniske rørinstallasjoner
Vann- og avløpsanlegg

SKRIFTHUGGER'N AS
V/JØRN WESTBY.

Inskripsjoner og oppussing
av navn
utføres på kirkegården. Tlf. 413 21 075
2350 Nes
post@skrifthuggern.no

Moen gård
OVERNATTING/BRUKTHANDEL
Tlf. 61 12 60 07 / 957 60 234
www.moengard.com

Rør Åpner'n AS

Lekkasjesøk av vannrør?
Lokalisering av nedgravde rør?

Ole Kristian Haugom, tlf: 97 03 40 35
Eirik Haugom, tlf. 90 51 37 92 post@rorapner.no

NORLI DOKKA
BØKER - LEKER - PAPIR - HOBBY
10-18(16)
61 11 19 52

2860 Hov - Tlf. 61 11 22 791 Mob. 958 29 299

El-forsyning og
El-installasjon
Tlf: 61 11 27 00 Dokka
www.vokks.no

Bademiljø www.bademiljo.no

Din annonse her?
Kr. 2000,- + mva. pr år
(4 utgaver)

OVER 50 NYE STEINER I UTSTILLING PÅ GJØVIK

Vi utfører oppussing
og navntilføyelse.
Pris på ny steiner
fra 6900,-
RASK LEVERING!
Marcus Thranesgt. 4, 2821 Gjøvik
tel: 61 15 05 80 | www.trostrudbegrovelse.no

GRANUM GÅRD I FLUBERG - HISTORISK PENSJONAT

OVERNATTING, SELSKAP, KURS, MØTER,
FOTELLING, KRIGSHISTORIE og
SOMMERKAFE
Tlf. 93084702 mariannekonow@gmail.com
www.Granumgard.com

Tlf. 948 56 463
www.randsfjordhandel.no

Apert:
Tirsdag 12-19
Onsdag 12-19
Søndag 12-19

Tlf. 44 89 05 44
kontakt@brudekloset.no
Landsvingen 660 - 2819 Landaasen
- apert alle dager -

Vi har kjoler til:
brud, brudepike, selskap,
hull og dåp

Vi hjelper deg med mat
og kaker til alle
anledninger. Snitter,
gryte, koldthord m.m.

Ka@hemlagd.no

Skogsentreprenør
Brdr. Hagenborg as

Ensomheten tar ikke ferie.

**GI EN SAMTALE TIL EN
SOM TRENGER DET.**

Send sms ALLTID 3 til 2160 (150,-)
Kontonummer: 7011 05 20067

Rør Åpner'n AS

Har du tette eller tela rør?

Ole Kristian Haugom, tlf: 97 03 40 35
Eirik Haugom, tlf. 90 51 37 92 post@rorapner.no

Land Begravelsesbyrå

Innehar Norvald Åbo

Ordner alt ved begravelser og kremasjoner
- Gravmonumenter, skrifthugging,
- Blomster og kranser, bæredekorasjoner
Også utenfor distriktet Døgnvakt: 61 12 60 17
Vi ønsker å bidra til en verdig gravferd 2864 Fall

HOV Bilverksted

Tlf. 61 12 29 88 / Mob. 977 91 959

Dokka Begravelsesbyrå A/S

Nordre Land, Søndre Land og Etnedal - eller hvor det måtte være bruk for oss
Ordner alt vedrørende begravelser og kremasjoner.
Kranser, blomster og bæredekorasjoner.
Gravmonumenter Skrifthugging

61 11 20 00

Elin og Endre Rudstaden
952 36 954 - 992 92 606

DØGNVAKT
2870 DOKKA

Din annonse her?
Kr. 2000,- + mva. pr år
(4 utgaver)

REMA 1000

REMA 1000 HOV
Hovlandsvegen 1, 2860 Hov
Tlf: 61 12 20 12
bare lave priser på varer du kjenner

Du finner oss på Landsbyporten
Dokkas nye samlingssted

SønderbySKO

Landsbyporten - 2870 Dokka - Tlf. 61 11 06 23

SØNES A/S
GULL - SØLV - GAVER
TLF 61 11 22 16 - 2870 DOKKA

GUDSTJENESTER

Søndag 28. september
Skute kirke kl. 11. Høsttakkefest med
gullkonfirmanter og konfirmantpresentasjon
VFN

Søndag 12. oktober
Hov kirke kl. 11. Gudstjeneste med gullkonfirmanter
VFN

Søndag 12. oktober
Hov kirke kl. 17. Familiegudstjeneste med
utdeling av 4-årsbok
VFN og BRG

Søndag 19. oktober
Landåsbygda kirke kl. 11. Gudstjeneste med
konfirmantpresentasjon
VFN

Søndag 26. oktober
Fluberg kirke kl. 11.
Gudstjeneste med dåp
VFN

Søndag 2. november
Fluberg kirke kl. 16 Allehelgen for Fluberg, og Skute sokn
VFN

Søndag 2. november
Hov kirke kl. 19 Allehelgen for Søndre Land sokn
Søndre Land kirkekor deltar.
VFN

Søndag 16. november
Hov kirke kl. 11. Gudstjeneste
VFN

Søndag 30. november
Hov kirke kl. 11: Lys Våken gudstjeneste
VFN og BRG

Søndag 7. desember
Landåsbygda kirke kl. 11: Barnegudstjeneste Glade jul
Utdeling av 4-årsbok
VFN og BRG

Søndag 7. desember
Fluberg kirke kl. 17. Lysmesse med konfirmentene
Søndre Land kirkekor deltar
VFN og BRG

VFN= Vivian Fleischer Nyborg
BRG= Bjørn Robert Grimsrud

ÅPEN KIRKE

Søndag 5. oktober
Hov kirke kl. 17- 19
Ved Solveig Granhagen og
Sidsel van der Hagen

Tirsdag 14. oktober
Hov kirke kl. 15- 17

Tirsdag 21. oktober
Hov kirke kl. 15- 17

Tirsdag 7. oktober
Hov kirke kl. 15- 17

Tirsdag 28. oktober
Hov kirke kl. 15- 17

Onsdag 29. oktober
Landåsbygda kirke kl. 15

Søndag 2. november kl. 13
Fluberg kirke

Tirsdag 4. november
Hov kirke kl. 15- 17

Tirsdag 11. november
Hov kirke kl. 15- 17

Tirsdag 18. november
Hov kirke kl. 15- 17

Tirsdag 25. november
Hov kirke kl. 15- 17

Send SMS til 902 77 164 om du ønsker å få informasjon om gudstjeneste-tilbudet på SMS

Gi en gave til Menighetsbladet for Søndre Land!

Frivillig årsabonnement for 2025: Kr. 300,- (eller annen sum).

**For abonnenter som får bladet tilsendt via posten, må
abonnementet på kr 400,-
betales.**

**- Vippsnr: 583367 - eller benytt konto: 2075 08 21163
(merk med: Menighetsbladet).**